Πώς προσεύχεσαι; (Αγ. Κασσιανός ο Ρωμαίος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 7 Δεκεμβρίου, 2011

Αν παρακαλούσαμε κάποιον άρχοντα – όχι για να μας γλιτώσει τη ζωή μας, αλλά απλά για να μας κάμει κάποια μικρή «καλωσύνη», – δεν θα προσηλώναμε σ' αυτόν τα μάτια μας και την καρδιά μας; Δεν θα «κρεμόμασταν» κυριολεκτικά οπό την όψη του προσώπου του, με έντονη προσοχή, για να εισπράξουμε τη συγκατάθεσή του έστω με ένα νεύμα του; Δεν θα τρέμαμε, μήπως κάποιος ακατάλληλος ή αδέξιος δικός μας λόγος τον ερεθίσει και του κόψει την καλή για μας διάθεση;

Αν βρισκόμαστε σε κάποιο δικαστήριο και είχαμε απέναντί μας τον αντίδικο, και εμείς την πιο κρίσιμη ώρα αρχίζαμε να βήχουμε, να φτύνουμε, να γελάμε, να χασμουριόμαστε ή να κοιμόμαστε, τότε, δεν θα έσπευδε αμέσως η άγρυπνη κακή διάθεση του αντιπάλου μας να ξεσηκώσει εναντίον μας την αυστηρή κρίση του δικαστή;

* * *

Τώρα λοιπόν, που παρακαλούμε τον Ουράνιο Κριτή, τον αλάθητο μάρτυρα όλων των μυστικών της καρδιάς μας, και Τον ικετεύουμε να μας λυτρώσει οπό τον αιώνιο θάνατο – ενώ παράλληλα έχουμε απέναντι μας τον κακόβουλο και σκληρό κατήγορό μας διάβολο – δεν θα πρέπει να εντείνουμε την προσοχή και να κάνουμε όσο μπορούμε πιο θερμή την προσευχή μας; Δεν θα πρέπει να παρακαλούμε επίμονα τον Κύριο, να μας δώσει έλεος και ευσπλαχνία;

Τί λέτε; Δεν θα είμαστε και εμείς ασφαλώς ένοχοι – και μάλιστα όχι για κάποιο ελαφρό αμάρτημα, αλλά για μια πολύ σοβαρή ασέβεια – αν, την ώρα που στεκόμαστε ενώπιον του Θεού, παύουμε να έχουμε την αίσθηση της παρουσίας Του και νιώθουμε σαν να έχουμε μπροστά μας έναν κάποιον, …τυφλό και κουφό ακροατή;

* * *

Διαφορετικά, γιατί δεν χύνουμε ούτε ένα δάκρυ για την χλιαρότητά μας ή για την οκνηρία, που μας απομακρύνει οπό την προσευχή;

Διαφορετικά, γιατί δεν το θεωρούμε πτώση μας, το ότι κατά τη διάρκεια της προσευχής αφήνουμε το νου μας να αιχμαλωτίζεται – έστω και για λίγο – οπό λογισμούς άσχετους και ξένους για τα λόγια της προσευχής μας;

Γιατί να μη θρηνούμε και να μη ζητάμε γι’ αυτή την πτώση μας το έλεος του Θεού;

Γιατί να μη καταλαβαίνουμε, τί μεγάλη ζημιά παθαίνει η ψυχή μας, όταν ξεφεύγει ο νους μας από τη μνήμη του Θεού, και καταντάει να σκέφτεται πράγματα άλλα; Δεν το καταλαβαίνουμε ότι έτσι μας εμπαίζουν οι δαίμονες;

Αυτά εμείς.

Αντίθετα οι άγιοι, έστω κι αν για μια στιγμή τους νικούσαν λογισμοί και τους αποσπούσαν ακούσια οπό την προσευχή, αυτό το θεωρούσαν σαν ένα είδος ιεροσυλίας. Και παρ’ όλο που με αστραπιαία ταχύτητα επανέφεραν τους «οφθαλμούς» της καρδιάς τους προς τον Θεό, κατηγορούσαν τους εαυτούς τους ότι είναι ασεβείς. Τα σκοτάδια των γήινων λογισμών, έστω κι αν ήσαν φευγαλέα, τους ήσαν κάτι το ανυπόφορο. Και απεχθάνονταν καθετί, που απομάκρυνε το νου τους οπό το Φως το Αληθινό.

(Πηγή: askitikon.eu)